ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ի ԼՐՈՒՄՆ ԺԱՄԱՆԱԿԻ

Երբ լըրանայ ժամանակն եւ կամ այլեւս մօտենայ
Վախճանը մեծ, ո՞վ կրնայ ենթակային մտքին մէջ
Մտնել, գիտնալ թէ որքա՜ն մըտածումներ խոցոտիչ
Մըտալլկող խորհուրդներ կը պեղեն լուռ՝ ա՜նդադար

Անոր ուղեղը անդեկ: Կը ծագի հարց՝ ի՞նչ ընել.
Ապաւինիլ արդ որո՞ւ. նետուիլ գրկին հաւատքի՞
Եւ կուրօրէն յանձնըւիլ Աստուծոյ սուրբ՝ մե՛ծ գութին,
Թէ դիմադրել մինչեւ վերջ, յոխորտագին, անվեհեր,

Եւ սառնօրէն կորսըւիլ անհաւատի վիհին մէջ.
Եւ կամ երբեք չը խորհիլ, չը չարչարուիլ թէ ո՞ւր կայն
Կ'առաջնորդէ կեանքը այս, ի՞նչ վիճակի մէջ, ու ե՞րբ.
Եւ հասնելով վախճանին՝ անէանալ ու դառնալ

Մթնոլորտին մէջ փոշի: Ալ որո՞ւ հոգ՝ վախճանն իր.
Թէ յետ այնու ո՞վ պիտի, եւ մինչեւ ե՞րբ երկիւղած՝
Յիշատակն իր պահպանէ: Ընտրանքներու կըրակին
Մէջ այրելու փոխարէն՝ աւելի հեշտ չէ՞ առանց

Վաճառաշահ ըլլալու, ամէն փափաք վանելով
Հըրաժարիլ աշխարհէն, երակներուն պարտադրե՛լ
Որ հետեւին մարմինին տըկարացած քայլերուն,
Ու յանձնըւիլ հաւատքի ամենախնամ թեւերուն:

Անել

digitised by A.R.A.R.@